

Sygn. akt II AKa 137/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 sierpnia 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Anna Zdziarska (spr.)

Sędziowie: SA – Katarzyna Capałowska

SA – Dorota Radlińska

Protokolant: st. sekr. sąd. Małgorzata Reingruber

przy udziale prokuratora Marka Deczkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 31 sierpnia 2022 r.

sprawy:

I. D. (1), córki J. i D. z domu P., urodzonej dnia (...) w P.

oskarżonej o czyn z art. 148 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 21 grudnia 2021 r.

sygn. akt XII K 104/21

1. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonej I. D. (1) w ten sposób, że:

- karę pozbawienia wolności orzeczoną w punkcie 1 obniża do lat 8 (ośmiu),

- na podst. art. 230 § 2 k.p.k. dowód rzeczowy w postaci telefonu komórkowego koloru czarnego z uszkodzoną obudową marki H. (pkt 2 protokołu zatrzymania rzeczy – k. 167, opisany w wykazie dowodów rzeczowych DRZ/ (...) 798 – (...), pozycja 22) zwraca małoletniej L. T. reprezentowanej przez opiekuna prawnego D. B.;

2. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie;

3. na podst. art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonej I. D. (1) kary pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 8 lutego 2020r. do dnia 31 sierpnia 2022r.;

4. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. G. - Kancelaria Adwokacka w W. 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23 % VAT z tytułu wynagrodzenia za obronę pełnioną z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

5. zwalnia oskarżoną od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 137/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 21 grudnia 2021r., w sprawie o sygn. akt XII K 104/21.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia: 1. art. 7 k.p.k., poprzez błędne jego zastosowanie, polegające na dokonaniu dowolnej oceny zeznań świadków M. K. (1), S. S. (1) oraz wyjaśnień oskarżonej i nieuzasadnione przyjęcie, iż atak i agresywne zachowanie J. T. (1) względem oskarżonej ustał, sytuacja się uspokoila, a następnie	

	<p>oskarżona zadała cios nożem J. T. (1), oznajmiając mu, że więcej jej nie uderzy, co skutkowało błędem ustaleń faktycznych polegających na przyjęciu, iż oskarżona nie broniła się przed bezpośrednim i bezprawnym atakiem J. T. (1) z uwagi na fakt, iż jego atak ustał;</p> <p>2. art. 7 k.p.k., poprzez błędne jego zastosowanie, polegające na dokonaniu dowolnej oceny zeznań świadków M. K. (1), S. S. (1) oraz wyjaśnień oskarżonej, iż oskarżona mogła swobodnie opuścić lokal, a J. T. (1) nie uniemożliwił jej jego opuszczenia, co skutkowało błędem ustaleń faktycznych, polegających na przyjęciu, iż oskarżona w każdej chwili mogła opuścić lokal;</p> <p>3. obrazę art. 230 § 2 k.p.k. przez błędne jego zastosowanie i orzeczenie zwrotu dowodu rzeczowego w postaci telefonu osobie nieuprawnionej tj. K. T., w sytuacji gdy należał on do nieletniej córki pokrzywdzonego – L. T..</p>	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana i uniewinnienie
---	-----------	---	------------------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**2.1. Ustalenie faktów****2.1.1. Fakty uznane za udowodnione**

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów**2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów**

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu

<p><u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u></p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
	<p>1. Zarzut obrazy art.230 § 2 k.p.k. – częściowo zasadny.</p> <p>2. Zarzut obrazy prawa procesowego – art. 7 k.p.k. – niezasadny.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>W ocenie Sądu odwoławczego zarzut obrazy art. 7 k.p.k., prowadzący do błędnych ustaleń faktycznych nie był zasadny.</p> <p>W tej kwestii utrwalony jest pogląd judykatury, że na uzasadnienie błędu ustaleń faktycznych lub naruszenie standardów swobodnej oceny bądź interpretacji dowodów nie wystarczy subiektywne przekonanie skarżącego o niesprawiedliwości orzeczenia, a konieczne jest wykazanie, że w zaskarżonym wyroku poczyniono ustalenie faktycznie nie mające oparcia</p>		

w przeprowadzonych dowodach, albo że takiego ustalenia nie poczyniono mimo, że z przeprowadzonych dowodów określony fakt jednoznacznie wynikał, względnie wykazanie, iż tok rozumowania sądu I instancji był sprzeczny ze wskazaniami doświadczenia życiowego, prawidłami logiki, czy zasadami wiedzy.

Skarżący nie wykazał, że Sąd Okręgowy dopuścił się błędu dowolności (art. 7 k.p.k.), bądź błędu braku (art. 410 k.p.k.). Przedstawił jedynie dowody korzystne dla I. D. (1).

Obrońca I. D. (1) uzasadniając jej działanie w warunkach kontratypu obrony koniecznej oparł się na wyjaśnieniach oskarżonej, zeznaniach M. K. (1) i S. S. (1), z tym że nie sposób nie zauważyć, że dokonał wybiórczej oceny materiału dowodowego.

Na poparcie powyższego stwierdzić należy, że procesowo oskarżona przedstawiła dwie wersje zdarzenia i opis każdej był w miarę spójny z zeznaniami jedyne go bezpośredniego świadka zdarzenia tj. M. K. (1) wyłącznie w zakresie zaatakowania jej przez J. T. (1) i podejmowanej przez nią obrony.

Oskarżona w śledztwie utrzymywała jednak, że wzięła do ręki nóż, a pokrzywdzony się na niego nadział. Po wykluczeniu przez biegłego możliwości wypadkowego ugodzenia nożem J. T. (1), w/w wyjaśniła, iż wyszła do łazienki, gdyż po pobiciu wymiotowała krwią, a kiedy wróciła, to zobaczyła szarpiących się M. K. z J. T., po czym ranny pokrzywdzony zwrócił się do niej o udzielenie mu pomocy.

Z apelacji nie wynika, z której części wyjaśnień I. D. (1) obrońca wyprowadził wniosek, że odpierała ona bezpośredni bezprawny zamach na swoje życie, bądź zdrowie.

Wbrew twierdzeniu obrońcy, taki wniosek nie wynika także z zeznań M. K. (1) szczegółowo przeanalizowanych przez Sąd I instancji. W przypadku tego świadka skarżący zacytował tylko fragment jego zeznań, na okoliczność tego że są one wewnętrznie sprzeczne i na ich podstawienie nie można przyjąć, iż oskarżona mogła swobodnie opuścić mieszkanie. Brak jest natomiast cytatów z zeznań M. K. mających świadczyć o działaniu oskarżonej w warunkach obrony koniecznej. Zamiast tego autor apelacji przytoczył zeznania S. S. (1), któremu M. K. opowiadał o zdarzeniu mówiąc, że oskarżona się broniła i nie mogła uciec.

Słusznie Sąd Okręgowy zwrócił uwagę na to, że S. S. był świadkiem ze słyszenia. Nadto zauważyć należy, że mylił on nawet fakty następcze po zdarzeniu, których był świadkiem i sąd odczytywał jego zeznania z postępowania przygotowawczego.

Odnosząc się do osobowego materiału dowodowego, to o zaistnieniu obrony koniecznej nie świadczy użyte przez M. K. (1) określenie, bo nawet w toku rozprawy twierdził, że oskarżona się broniła, tylko stan faktyczny, a ten się inaczej przedstawia, szczególnie w zakresie "konieczności obrony", gdy przeanalizuje się jego całe zeznania. Na marginesie wskazać wypada, że w sytuacji kontratypu obrony koniecznej (o ile ma miejsce) nie jest konieczne oczekiwanie od zaatakowanego by salwował się ucieczką.

Wracając do zeznań M. K. można przyjąć, że zdarzenie nie było nadmiernie dynamiczne. Na palenie papierosa przez pokrzywdzonego wskazywała sama oskarżona, możliwość palenia papierosa przez I. D. dopuszczał świadek twierdząc że na pewno paliła papierosa, bo po to przysła i przez cały czas pokrzywdzony jej nie bił, nie katował. M. K. podał, że początkowo oskarżona wymyśliła, żeby policję poinformować, że pokrzywdzony kiedy przyszedł do jego mieszkania był już ranny i od momentu, kiedy uświadomił sobie, że w budynku zainstalowane są kamery zeznawał prawdę.

Jeśli porówna się zeznania ze śledztwa i z rozprawy, to M. K. (1) konsekwentnie rozgraniczał dwie fazy zdarzenia, z tym że przed sądem uszczegóławiał, odpowiadając na pytania. Opisywał, że J. T. (1) wyskakując z ukrycia zaatakował I. D. (1), zaczął ją okładać i rzucił na łóżko. Ona krzyczała, więc zdjął z niej J. T. (1) i odciągnął do przedpokoju oraz kazał opuścić mieszkanie. W toku postępowania przygotowawczego zeznał: „zaczęli normalnie rozmawiać, wyzywali się, ale bez rękoczynów. Stali w przedpokoju, a ja stałem z boku. On ja popchnął w przedpokoju. A ta wtedy złapała za nóż z blatu na wyspie kuchennej. Krzyknęła do niego: już mnie więcej k... nie uderzysz, albo już mnie nie będziesz bił, coś w tym stylu. Stali naprzeciwko siebie w przedpokoju, ona miała ten nóż w lewej ręce, w pięści, ostrzem do dołu. Widziałem jak bierze zamach i go dźgnęła tym nożem z prawej strony, nad cyckiem, niżej barku” (k. 252 – 253).

Podczas rozprawy M. K. potwierdził odczytane zeznania, a odpowiadając

na pytanie prokuratora zeznał, że „jak pokrzywdzony dostał nożem, to już się nie szarpali, bez przesady”. Dalej: „tak było, że on ją popchnął, a ona w odpowiedzi na to, złapała za ten nóż”.

W związku z powyższym za prawidłowe uznać należy ustalenia Sądu I instancji oparte o materiał dowodowy oceniony zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczeniem życiowym, że skoro atak ustał nie istniały warunki do podjęcia obrony.

Zamach jest bezpośredni tak długo, jak długo trwa stan niebezpieczeństwa dla dobra prawnego. W treści wyroku z dnia 12.04.2006r., w sprawie II KK 236/05, LEX nr. 182944 Sąd Najwyższy określił warunki dopuszczalności podjęcia działań obronnych oraz znamiona dotyczące samych działań obronnych:

- zamach, bezpośredniość zamachu, bezprawność zamachu skierowanego na jakiegokolwiek dobro chronione prawem,
- druga grupa to odpieranie zamachu, działania motywowane odparciem zamachu, konieczność obrony.

Z innego orzeczenia – wyroku SN z dnia 6.09.1989r., w sprawie II KR 39/89, OSNPG 1990, nr 2-3, poz. 16 wynika, że o niebezpieczeństwie zamachu decyduje cały szereg czynników, w tym dobro zaatakowane, siła i środki zamachu oraz sposób ich użycia, właściwości napastnika, czas i miejsce zamachu, wreszcie dynamicznie rozwijający się przebieg, który

może potęgować, lub zmniejszyć to niebezpieczeństwo.

Odnosząc się do realiów tej sprawy, najbardziej niebezpieczna była pierwsza faza zdarzenia, kiedy to pokrzywdzony znenacka zaatakował oskarżoną, przewrócił, bił po ciele. I. D. (1) nie doznała widocznych obrażeń ciała, brak podstaw do przyjęcia, że była duszona, więc uznać należy, że nie było zagrożone jej dobro w postaci życia, a co najwyżej zdrowie. Oskarżona broniła się w ten sposób, że odpychała napastnika rękoma i nogami. Poza tym udzielił jej pomocy M. K. (1), który zdjął z niej pokrzywdzonego i przepchnął do przedpokoju. Świadek cały czas był w pobliżu i z determinacją wnosił o opuszczenie mieszkania. Oskarżona i pokrzywdzony rozmawiali ze sobą i w związku z tym, trafnie Sąd Okręgowy ustalił, że niebezpieczeństwo zamachu pomimo popchnięcia oskarżonej ustało, bo M. K. (1) stał przy drzwiach i miał baczenie na pokrzywdzonego, który choć wyższy od oskarżonej i zapewne silniejszy, nie dysponował w zasięgu ręki żadnym niebezpiecznym przedmiotem.

Działanie oskarżonej polegające na wyprowadzeniu ciosu nożem nie było motywowane odpieraniem zamachu.

Sąd I instancji w pisemnych motywach wyroku dość niefortunnie wskazał, że atak oskarżonej był zdecydowanie spóźniony, poza tym niewspółmierny do niebezpieczeństwa zamachu.

W przedmiotowej sprawie sytuacja jedynie przypomina eksces ekstensywny polegający na zaburzeniu korelacji czasowej

<p>pomiędzy zamachem i obroną oraz eksces intensywny, co też wytłumaczył Sąd Okręgowy w kolejnym zdaniu stwierdzając na podstawie wypowiedzianych przez oskarżoną słów poprzedzających zadanie ciosu nożem, że działała z zemsty za wcześniejsze zachowania J. T. (1) względem niej i miała świadomość tego, że nie odiera żadnego zamachu.</p> <p>Apelacja i zarzuty w niej zawarte nie podważyły prawidłowych ustaleń Sądu I instancji.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonej nie był zasadny.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek o uniewinnienie nie był zasadny, bowiem Sąd odwoławczy podzielił ustalenia i zapatrywania prawne Sądu Okręgowego w zakresie tego, że oskarżona nie podejmowała działań w warunkach kontratypu obrony koniecznej.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	

<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p><u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p><u>Wyrokiem z dnia 31 sierpnia 2022r., w sprawie II AKa 137/22 Sąd Apelacyjny w Warszawie utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 21 grudnia 2021r., sygn. akt XII K 104/21 w zakresie winy.</u></p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Powody wskazano w rubryce 3.</p>	
<p><u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>	
	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Wyrokiem z dnia 31 sierpnia 2022r., w sprawie II AKa 137/22 Sąd Apelacyjny w Warszawie zmienił zaskarżony wyrok wobec oskarżonej I. D. (1) w ten sposób, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> - karę pozbawienia wolności orzeczoną w punkcie 1 obniżył do lat 8 (ośmiu), - na podst. art. 230 § 2 k.p.k. dowód rzeczowy w postaci telefonu komórkowego koloru czarnego z uszkodzoną obudową marki H. (pkt 2 protokołu zatrzymania rzeczy – k. 167, opisany w wykazie dowodów rzeczowych DRZ/ (...) 798 – (...), pozycja 22) zwrócił małoletniej L. T. reprezentowanej przez opiekuna prawnego D. B.; <p>Na podst. art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonej I. D. (1) kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 8 lutego 2020r. do dnia 31 sierpnia 2022r.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	

W przekonaniu Sądu Apelacyjnego kara wymierzona oskarżonej I. D. (1) nosiła cechy rażąco niewspółmiernie surowej.

Wprawdzie Sąd Okręgowy wziął pod uwagę wszystkie okoliczności łagodzące, ale zdaniem Sądu II instancji, nie nadał im stosownej rangi.

I. D. (1) dotychczas nie była karana sędownie, zaś jak wynika z opinii sądowo – psychiatrycznej, agresja nie jest dla niej typowym sposobem rozwiązywania konfliktów między ludźmi i narzędziem do osiągnięcia celów. Oskarżona była ofiarą przemocy domowej, co prawidłowo ustalił sąd orzekający w sprawie, zaś niezależnie od oceny jej zachowania w kontekście sprawowania opieki nad dziećmi, w dniu zdarzenia została zwabiona przez pokrzywdzonego do mieszkania M. K. (1) i przy jego udziale. Została potraktowana z zaskoczenia agresją fizyczną zaraz po wejściu do lokalu przez J. T. (1), co mogła odbierać nie tylko jako dolegliwość fizyczną, ale i psychiczną, bowiem zajście odbywało się w obecności osoby trzeciej. Istotnie, okoliczność obciążającą stanowi stan nietrzeźwości I. D. (1), niemniej jednak zadania ciosu nożem J. T. (1) nie planowała i mimo jej nietrzeźwości nie doszłoby do tak tragicznego w skutkach zdarzenia, gdyby przy pomocy podstępnego zabiegu nie znalazła się w tym samym miejscu i czasie co pokrzywdzony, który w dużej mierze przyczynił się do jego przebiegu. Ponadto zauważyć należy, że oskarżona działała z zamiarem ewentualnym i chcąc zapobiec skutkowi swego działania udzielała pomocy pokrzywdzonemu.

Zmieniona wyrokiem Sądu Apelacyjnego kara odzwierciedla stopień społecznej szkodliwości czynu, mierzonego nieodwracalnym skutkiem, jakim była śmierć J. T. (1). Zdrowie i życie stanowią najwyższe wartości chronione prawem. Kara nie przekracza dolegliwością stopnia winy i powinna przynieść cel indywidualno i ogólnie – prewencyjny.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd I instancji zwrócił dowód rzeczowy w postaci telefonu bratu pokrzywdzonego, chociaż nie poczyniono żadnych ustaleń w zakresie tego kto jest osobą uprawnioną do jego odbioru. Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do podważenia twierdzeń skarżącego, że telefon należał do córki pokrzywdzonego i jedynie był w czasowym władaniu J. T. (1). W czasie zdarzenia L. T. miała 8 lat. Z tej

przyczyny telefon zwrócono nieletniej, reprezentowanej przez opiekuna prawnego.

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>	
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
4	Wynagrodzenie za obronę pełnioną z urzędu w postępowaniu odwoławczym zasądzono na podst. § 4 pkt 3 i § 17 pkt 1 podpunkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10. 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	Na podst. art. 624 § 1 k.p.k. sąd zwolnił oskarżoną od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa. Przemawiał za tym fakt, że została orzeczona długoterminowa kara pozbawienia wolności. Istniały zatem podstawy do uznania, że uiszczenie kosztów byłoby dla I. D. (1) zbyt uciążliwe.

7. PODPIS
Katarzyna Capałowska Anna Zdziarska Dorota Radlińska

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 21	

ustalenie, którego dotyczy apelacja	grudnia 2021 r., w sprawie o sygn. akt XII K 104/21		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<i>1.4. Wnioski</i>		
#	uchylenie	# Zmiana i uniewinnienie